

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

2den september 1894.

20de aarg.

Sillegut.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. I Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Fireogtredivte lekke.

Den tredje artikel. VI.

ABC-klassen: Mat. 2, 10: „Vær tro indtil døden, saa vil jeg give dig livsens krone.“

Katekismus-klassen: Mat. 2, 10 og Matt. 25, 46: „De skal gaa hen, disse til evig pine, men de retfærdige til evigt liv.“

Forklaringss-klassen: Mat. 2, 10, Matt. 25, 46 og Joh. 3, 36: „Hvo som tror paa sønnen, har et evigt liv; men hvo som ikke tror sønnen, skal ikke se livet, men Guds brede bliver over ham.“

Spørg.

1. Hvilkens sandhed betjender vi tilslut i den 3dje artikel? Det evige liv.
2. Endes ikke et menneskeligt med den legemlige død? Nei, sjælen kan ikke dø.
3. Er alles tilstand i evigheden da den samme? Nei, nogle bliver salige, andre forbømte (Vbh. 70).
4. Kommer sjælen ved døden straks til himmelen eller helvede? Ja, Jesus sagde til røveren: „Sandelig, siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Parædis!“ (Lut. 23, 43, Vbh. 94 og Joh. Mat. 14, 13)
5. Er der nogen omvendelse efter døden? Nei, „hvor træet falder hen, der bliver det liggende“ (Præd. 11, 3, 2 Kor. 5, 10, 2 Kor. 6, 2 og Vbh. 70). Der er mellem de salige og de forbømte et dybt sælg, som ingen kan komme over (Lut. 16, 26).
6. Hvad sker da egentlig paa dommedag? Legemet opstaar og forenes igjen med sjælen, alle aendbares for Kristi domstol og skal gaa hen, nogle „til evig pine, men de retfærdige til evigt liv“ (Matt. 25, 46).
7. Hvad er det evige liv? Den salige tilstand, da de ubvalgte skal være befriede fra alt ondt, evig være hos Jesus og med de hellige engle i en uslædtig glæde lobe Gud.
8. Hvad er den evige død? En angstfuld ubeløstelse fra Guds salighed, og i dens sted en forrædelig og uendelig pine for legeme og sjæl.
9. Vil ikke Gud at alle mennesker skal blive salige? Jo, „Gud vil, at alle mennesker skal blive salige og komme til sandheds erkjendelse“ (1 Tim. 2, 4, Ez. 33, 11 og 2 Pet. 3, 9).
10. Hvorfor bliver da saa mange forbømte? Fordi de modstaar den Helligaands, saa at de ikke erkjender sandheden og tror paa Jesus Kristus.
11. Hvis skyld er det derfor? Alene deres egen (2 Pet. 2, 1, Gal. 13, 9 og Matt. 23, 37).
12. Hvad skal denne abortige lære om det evige liv formane dig til? Til atbrigt at modstaar den Helligaands

virkning, men tro paa ham og tro, at han paa den yderste dag „skal opvække mig med alle andre fra de døde og give mig med alle andre, som tror, det evige liv“.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-fourth Lesson.

THE THIRD ARTICLE. VI.

ABC Class: Rev. 2, 10: “Be thou faithful unto death, and I will give thee a crown of life.”

Catechism Class: Rev. 2, 10 and Matt. 25, 46: “And these shall go away into everlasting punishment: but the righteous into life eternal.”

Explanation Class: Rev. 2, 10; Matt. 25, 46, and John 3, 36: “He that believeth on the Son hath everlasting life: and he that believeth not the Son shall not see life; but the wrath of God abideth on him.”

INSTRUCTION.

1. What truth do we confess at the close of the third article? Everlasting life.
2. Is temporal death the end of man? No; the soul cannot die.
3. Where, then, is the soul after death? Either in heaven or hell.—B. H. 70.
4. Is the soul immediately after death either in heaven or hell? Yes, Jesus says to the malefactor: “Verly I say unto thee, *to-day* shalt thou be with me in paradise.—Luke 23, 43; B. H. 94, and Rev. 14, 13.
5. Can man be converted after death? No, “in the place where the tree falleth, there it shall be.—Ecc. 11, 3; 2 Cor. 5, 10; 2 Cor. 6, 2, and B. H. 70. There is a great gulf fixed between those that are saved and those that are condemned.—Luke 16, 26.
6. What will take place on the day of judgement? The body shall arise from the dead, be reunited with the soul; all shall be judged and shall go away, some “into everlasting punishment, but the righteous into life eternal.”—Matt. 25, 46.
7. What is eternal life? The happy state in which the elect shall be freed from all evil, forever be with their Jesus, and with the holy angels praise God in ceaseless joy.
8. What is eternal death? A fearful exclusion from God's salvation, and; in its stead, terrible and endless suffering of body and soul.
9. Is it not God's will, that all should be saved? Yes, it is. “God will have all men to be saved, and to come unto the knowledge of the truth.”—1 Tim. 2, 4; Ez. 33, 11, and 2 Pet. 3, 9.
10. Why, then, are many condemned? Because they resist the Holy Ghost, do not accept the truth and believe in Jesus Christ.
11. Is God the cause of this? No; but their own unbelief.—2 Pet. 2, 1; Hos. 13, 9, and Matt. 23, 37.
12. What admonition should you take from these truths concerning life hereafter? Never to resist the Holy Ghost, but believe in him, that he will raise up me and all dead at the last day, and will grant everlasting life to me and to all who believe in Christ.

En drøm.

er havde været stort middags-selskab hos den rige konsul H. i . . . gade, og herrerne sad nu i vertens private værelse og samtalte om dit og dat.

Da man havde afhandlet de politiske og økonomiske forhold, kom talen paa religionen. De fleste af herrerne bekendte med en vis pralende tone, at de var fritænkere, at de „fulgte med deres tid“ og fandt bibelen latterlig.

Kort sagt, man brød staven over alle ting i religionen.

„De gaar for langt, mine herrer,“ indfaldt omfider en af selskabet. „At der er en Gud til, det kan ikke bestrides; han maa nu dyrkes paa hvad maade som helst. Sporene af hans tilbørelse mærkes overalt, i historien, i naturen, i skabelsen, i udvikling og i død. Paa en høiere magt har jeg altid troet og vil altid komme til at tro uden derfor at sætte lid til de af mennesker opstillede læreformer. Ikke heller tror jeg, at denne høiere magt gjør sig besvær med at gribe ind i noget saa underordnet som vort daglige liv, i menneskers fremgang eller uheld eller kort sagt i den enkeltes lille tilbørelse. Hvorfor skulde just denne stakkars jord være en særlig genstand for det højeste væsens omsorg. Nei, en Gud er der til, men han griber hverken ind i menneskenes eller smaatrykts liv. Det er barnagtigt og indbildsk at tro noget saadant.“

En af gæsterne, en ældre, graahaaret mand, lektor ved stadens latinskole og af den grund indbudt, havde siddet som en taus tilhører under hele samtalen. Men nu sagde han:

„I, mine herrer, som har udtalt eders høie visdom, er forholdsvis unge mænd, som vistnok endnu har adskilligt at lære af livet. Jeg har vel nok prøvet og erfaret endel mere end baade de, som berømme sig af ikke at være behæftede med den barnagtighed at tro paa en Gud, som ogsaa de, der holde for, at om der end er en Gud til, saa griber han dog ikke ind i menneskenes skjæbne. Hvad eder angaar, som tappert fornægter Gud, saa vil jeg ikke spille et ord paa at gjendrive eder. Der er jo neppe et

øjeblik i vort liv, som ikke vidner om den almægtige Gud; han taler til os i vort indre menneske, i vor samvittighed, i tilbørelsen omkring os, ja saa godt som i alle vore fornæmmelser. Der behøves ingen teologisk lærdom for at kunne vidne om hans nærværelse i alt og overalt. Man maa gaa meget fløbet og aandelig blind igjennem jordelivet, om man ikke kan faa rum i sin hjerne for det ubestridelige gudsbegreb.

„Men jeg vil sige nogle ord til Dem, som forfegtede den anskuelse, at Gud ikke griber ind i menneskenes daglige liv eller tager sig af deres jordiske skjæbne, deres fremgang eller forger.

„De sagde dog selv, at sporene af Guds tilbørelse mærtes overalt i historien. Hvorledes var dette muligt, om han ikke greb ind saavel i landenes som de enkelte menneskers udvikling og ombekslinger. Ja, vistnok er vor jord liden imod adskillige andre kloder, men ingen spurv falder til jorden uden hans vilje, naar der skræber, og jeg er forbløffet om, der er det samme forhold i hele hans store stabelse.“

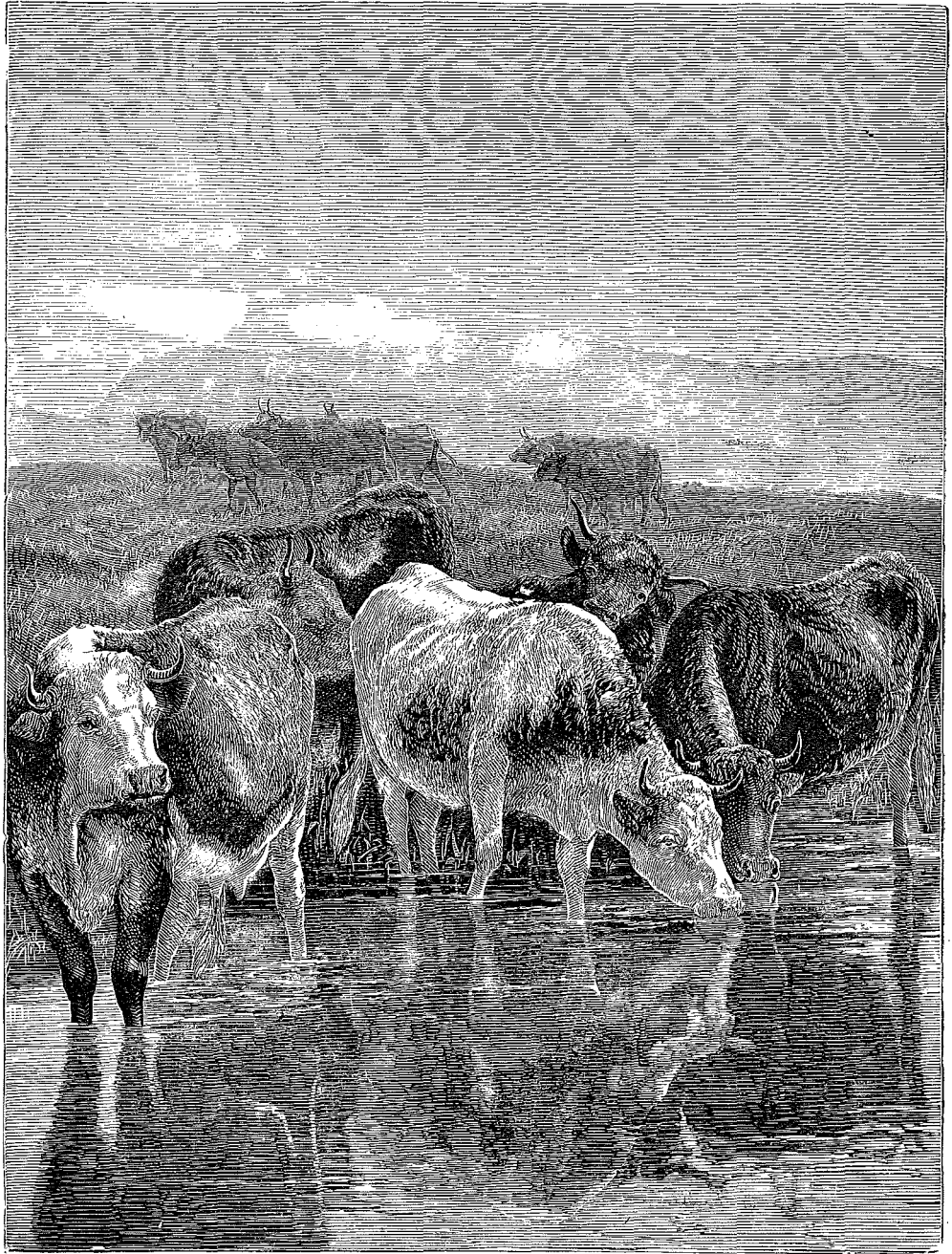
Den talende stansede, men ingen sagde et ord. Han strøg sig over panden og fortsatte:

„Jeg skal med Deres tilladelse omtale en del af mit eget liv, som jeg mener tydelig beviser, at Gud griber ind i menneskelivets ombekslinger.

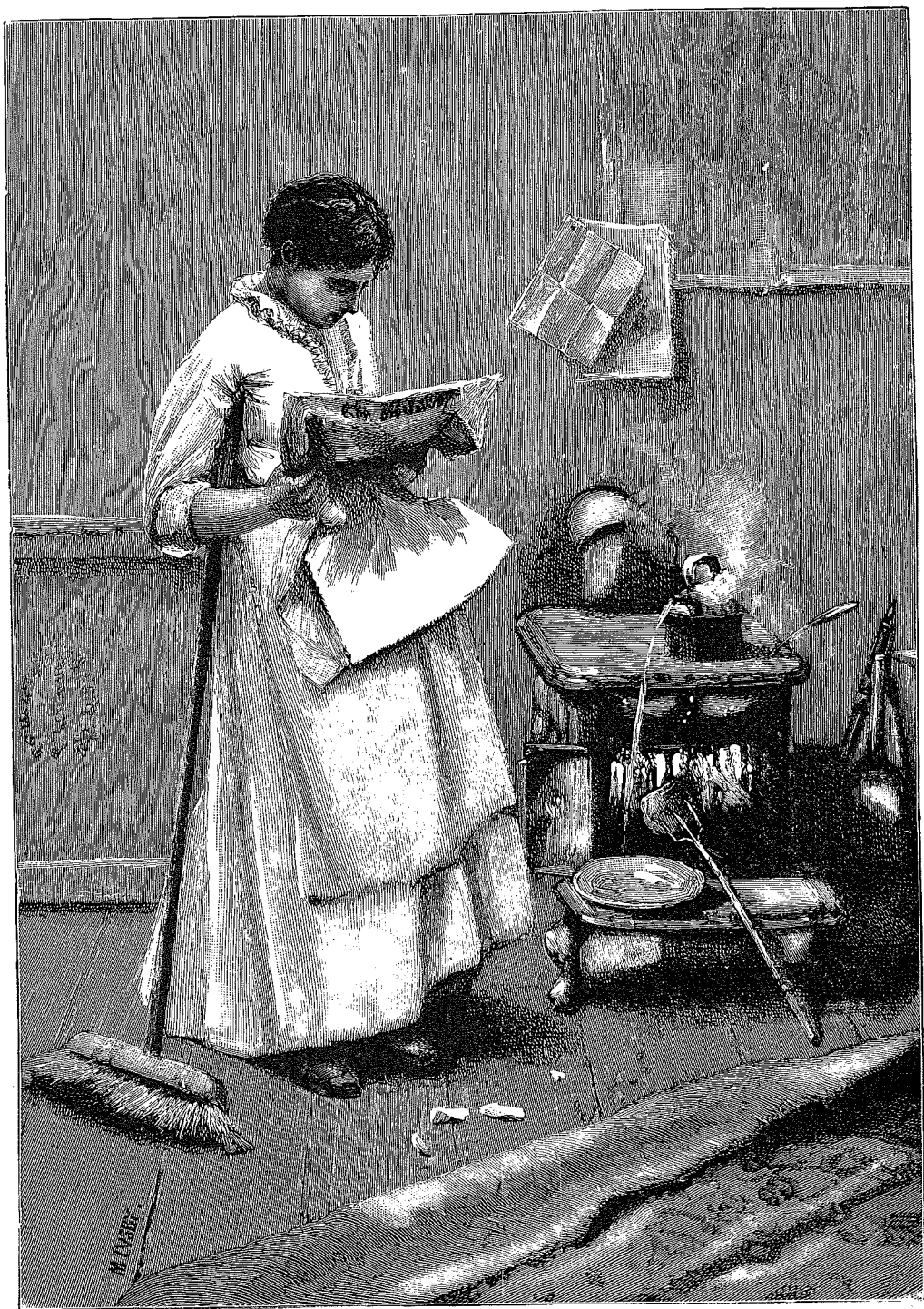
„De af eder, som kjender mig noget nærmere, ved vistnok, at min ungdom har været meget stormende, og at jeg i min studentertid var nærved at gaa aldeles tilgrunde som følge af min letskindighed. Min far var landmand, en gudfrygtig mand og en hædersmand i ordets egentligste mening. Han havde kun en eneste svaghed, nemlig en overdreven kjærlighed til mig, hans eneste barn. Han var rig og kunde tilfredsstille alle mine nykker og uophørlige behov, hvilket han i sin opofrende ubetænksomhed ogsaa gjorde.

„Som student i K. kom jeg snart ind i de uædle saakaldte fornøielsers maelstrøm, hvoraf jeg hastig drog sig nedad. Mit underhold fra hjemmet var mere end rigeligt, men dog maatte jeg idelig begjære extra pengetilskud, og i sin svaghed bevilgede min far mig alt.

„Edelig blev jeg ogsaa spiller og nærmede mig med flere skridt fordærvelsens

Gaardens fjør.

Abisælning i Høftenet.

afgrund. Nogen examen fik jeg naturligvis ikke, uagtet jeg den ene termin efter den anden gav min far storartede forhaabninger derom for desko lettere at finde vei til hans pengekasse. Men endelig brast ogsaa hans saa længe prøvede taalmodighed.

„En morgen vaagnede jeg i anger efter en ved spille- og drillebordet gennembaaget nat. Dagen før havde jeg faaet en ganske agtbærdig sum penge fra min far, men havde nu ikke en cent tilbage. Ogsaa min kredit var udtømt.

„En masse gode forsætter begyndte nu at krydse i min hjerne. Jeg vilde vende om og begynde et nyt liv; jeg vilde reise mig af dyndet og forsøge med flid og fremstridt at godtgjøre min far alle de sorger, han havde haft for min skyld. Jeg skrev til ham aabenbarede min fortvilede stilling, lovede bod og bedring og sluttede med at begjære flere penge for at kunne ofre mig til studierne uden økonomiske betymlinger.

„I tre dage formelig sultede jeg. Den fjerde dag kom der endelig et brev, men — uden penge! Det indeholdt et bestemt og alvorligt nei!

„Du har jo nylig faaet en større sum penge, skrev min far, og du har i aarenes løb faaet saa meget, at du har ødelagt næsten halvdelen af min eiendom uden noget andet resultat, end at du nu synes at være ødelagt baade paa legeme og sjæl. Nu er jeg træt af dine løfter, som du aldrig holder, og af dine umættelige behov, som aldrig kan tilfredsstilles. Væs dig nu selv, om du kan! Jeg bryder mig herefter ikke mere om dig, end du har agtet paa mine bønner og formaninger! Mit hjerte vil brikke, men — jeg har ikke mere nogen søn.

„Jeg stod som lamslaaet! Dertil var det altsaa kommet! Ingen far, intet hjem, ingen hjælp! Selvmordstanker begyndte at dukke op af de forvirrede grublerier, som hvirvlede omkring i mit hoved. Af en fatig kamerat, som jeg forhen altid havde seet ober hovedet, fik jeg laant saa meget, at jeg kunde opholde livet i nogle dage; men saa var jeg jo atter lige nær.

„En aften vandrede jeg udenfor staden i den bestemte henfigt at gjøre ende paa min elendige tilværelse. Jeg havde forsynet mig med et reb — en snare om halsen, saa skulde alt være forbi. Men i det afgjørende

øieblik kunde jeg ikke udføre min beslutning. Var da alt virkelig forbi med døden?

„Mine barndoms'erindringer trængte sig ind paa mig. Jeg erindrede min moders varmhjertede ord om et liv efter dette og de saliges arbeid, hendes bønner, hendes kjærlige formaninger. Jeg skyndte mig hjem, kastede mig angerfuld paa mit leie og faldt i en velgjørende graad. Det var, som naar foraarssolen løsnær isens baand. Den varmende straale var erindringen om min mor og hendes ord: 'Bed og arbeid!'

„Bed! Ja, dette havde jeg glemt. Jeg tror ikke, at jeg havde bedet, siden jeg sad paa min moders knæ. Al, altfor tidlig var denne gode mor vandret fra mig! Mon hun saa sin fortabte søn i dette fortvilelsens øieblik? Mon det var hendes for erindringen fremtrædende billede, som havde frelst mit liv? O, jeg vilde erindre, hvad hun havde lært mig. Jeg faldt paa knæ ved min seng og bad, raabte inderlig til Gud om forbarmelse, om forladelse, om hjælp og kraft.

„En dag gik. Næste morgen bantebe det paa min dør. Forbauset sprang jeg op. Det var postbudet med et reommenderet brev fra min far. Han skrev:

„Eduard! Det var min alvorlige henfigt at forskyde dig og lade dig høste den bitre frugt, du selv har faaet. Men i forgaars nat havde jeg en drøm, som bragte mig til at gys og at forandre min maasse haarde beslutning. Jeg saa dig, Eduard, forhungret, hentæret og forstyrret vandre i en skov med en strikke i din haand, og i dine forstyrrede træ læste jeg din fortvilede beslutning at lægge haand paa dit eget liv. Men jeg saa dig vakle og vende om. Jeg syntes, at du kom tilbage til dit værelse med angerens taarer paa dine kinder, at du faldt paa knæ ved din seng og bad oprigtig til Gud om hjælp og opreisning af dit fald. Skjælvende af angst vaagnede jeg og tænkte: Maasse er det saaledes. Maasse er det ikke for sent endnu. Maasse er der nu et alvorligt forsæt hos ham, og om han virkelig beder til Gud, saa skal han blive hjulpen. Da er det din faderpligt at forsøge det endnu engang.

„Det er mig umuligt at skildre Dem, hvor greben jeg var; det behøves heller ikke. Jeg var og er endnu gjennemtrængt af den

inderligste overbevisning om, at det var Gud, som i det afgjørende øeblik sendte mig tanken paa min mor, og at det ogsaa var ham, som ved det tro drømmebillede af min fortvilede stilling bragte min far paa andre tanker og et fornøjet haab om mig.

„Jeg skyndte mig hjem, omfavnede min far og lovede ham ved min moders minde, at jeg ved Guds naadige bistand skulde blive et andet menneske.

„Jeg blev det ogsaa ved Jesu Kristi barmhjertighed. Jeg har i ydmyghed det haab, at mit liv har vidnet derom.

„Giver da ikke den almægtige Gud ind i bort personlige liv? Er der nogen af Dem, mine herrer gudsfornegtere eller moderne religionsfilosofere, som tør negte dette, efterat De har hørt denne fuldstændig sandfærdige skildring, tagen ud af mit liv?“

Ingen svarte. Taushedens veltalenhed gav den gamle lektor ret, ham, som blev reddet fra fortvilelsen ved en drøm, hvori han med overbevisningens inderlige varme saa Guds finger.

Et og andet.

Et barns spørgsmaal. Den lille Klara sad i sengen, og moderen paa en stol ved siden af. „Mama, maa ikke Gud nu tænke, at jeg er død?“

„Hvorfor det, min vin? Han ved da, at du er sund og frisk.“

„Nei, mama, han ved ikke noget om mig nu, det er over en uge siden jeg bad til ham.“

Vær ikke misundelig. Da den fromme vrest Johannes Burchardt i Schaffhausen (+ 1869) laa paa sit dødsleie, besøgte mange af hans embedsbrødre ham, og for enhver havde han et salvelsens ord. Til en af dem ytrede han: „Sig dog de kjære embedsbrødre, at de ikke skal være misundelige paa hverandre. Det kommer jo ikke an paa, hvem af os der har ære af mennesker, men alene derpaa, at Herren beholder al ære.“

Han bærer dem i sin favn. En liden pige, som i flere dage havde haft svære lidelser, blev nogle timer før sin død stille og rolig. Pleiesten bødte sig sagte ned til hende og spurgte: „Er du træt?“ „Ja

nei“, sagde barnet og saa op med et klart blik, „jeg bliver ikke træt. Min lærer i søndagskolen sagde, at Jesus bærer de smaa børn i sin favn til himmelen.“

Der var sæden frugt. Søndagskolelærerne kan trygt udsaa sæden med bøn i Jesu navn; den skal sikkert bære frugt.

Den største synd. „Hvilken synd mener J. børn, er den største?“ spurgte en far. „At lybe,“ svarte Marie. „At myrde,“ svarte Gustav. „Nu ved jeg det“, sagde Marie rødmande, „det er at myrde sine forældre.“

„Ja“, svarte faderen, „alt dette er frygtelige synder, men den største synd er, at de, som hører og ved meget om frelseren, dog aldrig ombender sig til ham, tror, elsker og følger ham. De træder Guds søns blod med sine fødder.“

Har ærefrygt for de graa haar. Hos spartanerne blev alderdommen høit æret. Ved folkefester, de olympiske lege, pleiede næsten alle Grækenlands stammer at indfinde sig. Da nu alle pladse var optagne, kom en gammel mand. Han gik længe omkring blandt unge og gamle, men ingen var villig til at give ham plads. Da han kom til det sted, hvor spartanerne sad, reiste de unge sig straks ærbødig. Et almindeligt bifaldsraab hørtes fra atenenserne. Da sagde den gamle: „Atenenserne ved, hvad der er ret, spartanerne gjør det.“

Jeg gaar til Jesus. For 5 aar siden kom et stort engelst dampskib i brand paa sin tur over til Amerika. Folk i hundredevis fandt sin grav i bølgerne eller i flammerne. Kun en eneste baadsladning blev frelst. Just som denne baad skulde sætte ud fra det brændende skib, og der ikke var rum for en eneste til, kom en ung pige og bad en af mændene i baaden, at han vilde levere hendes mor en liden papirlap, som hun rakte ham.

Manden blev reddet. Pigen og alle de øvrige derimod omkom. Men hvad havde hun vel med den visse død for sine skrevet til sin mor? Blot disse ord: „Kjære mor, sørg ikke over mig; jeg gaar til Jesus.“

Saa kan den, som tror paa Jesus, glad og trostlig gaa døden imøde. Kan du det, mit barn?

En liden svømmekunstner.

Marius Monsen hed han. Det var gut, som kunde svømme det!

Ogsaa mange af de andre gutter var flinke svømmere, men ingen som ham. Der i byen var det anset for en stor skam, hvis en gut i ottearsalderen endnu ikke kunde svømme; men Marius kunde allerede svømme, da han var seks aar, og nu var han allerede fjorten. Det var altsaa allerede otte aar, siden han første gang lærte kunsten, og at han i denne tid var bleven mange gange saa flink, kan man nok vide.

Ingen kunde kopsvømme med Marius; ingen kunde svømme saa godt paa ryggen som ham eller ligge saa længe og flyde uden at røre saa meget som en finger. Men især var han bekendt for at være flink til at dykke. Egesom en sæl stak han under vandet et sted og kom op igjen langt borte paa et andet sted. Og det maatte være temmelig dybt der, hvor Marius ikke kunde hente stene eller græs op fra bunden.

Men især var han alles helt som svømmekunstner, siden han havde hentet op fra havbunden sagfører Ambafs guldring.

Det var en dag, sagføreren havde været ude og fiske, at han havde mistet ringen. Han var ikke ganske sikker paa, naar den var faldt af hans haand; men han troede det var, medens han halede op dreggen. Han var meget bedrøvet over sit tab; thi det var hans forlovelsesring; hans kone havde givet ham den for mange aar siden, dengang hun lovede at blive hans hustru. Det var derfor saa ting, han nødigere havde villet miste. Han syntes, det var rent ondt at komme hjem til sin kone uden ringen paa fingeren.

Marius fik høre om den tabte ring og besluttede at prøve, om han ikke ved at dykke kunde saa fat i den.

Han fik saa nøiagtig som muligt opgivet det sted, hvor ringen var faldt i vandet. Men han var først ikke heldig. Baade fire og fem gange var den kjække gut paa bunden uden at kunne opdage nogen ring, og han maatte vende hjem med uforrettet jag.

Men nogle dage senere kom han til at tænke over at det i grunden var ærgerligt, at han ikke havde kunnet finde ringen. Han vilde prøve paany.

Det var en deilig varm solskinsdag, da han med nogle kamerater roede ud til stedet. Ogsaa dennegang dykkede han et par gange forgjæves. De besluttede da at ro en liden smule længere ind mod land og forsøge der. Atter gik han tilbunds. Og tænk! Da han kom op igjen holdt han triumferende ringen i den ene haand. Kameraterne lønede ham med et kraftigt hurra.

Nu fik han vel klæderne paa sig i en fart, og saa bar det indover til bryggen og derfra i springmarsch til sagføreren's hjem.

At han blev trakteret baade med fager og andet godt, kan vi nok tænke os til; men først og fremst maa vi fortælle, at han af sagføreren fik en blank sølvbaler, da han gik.

For en gangs skyld havde det lønnet sig for Marius at være dykker.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 33.

Billehammer.

